

NEMZETI
KABINÓE

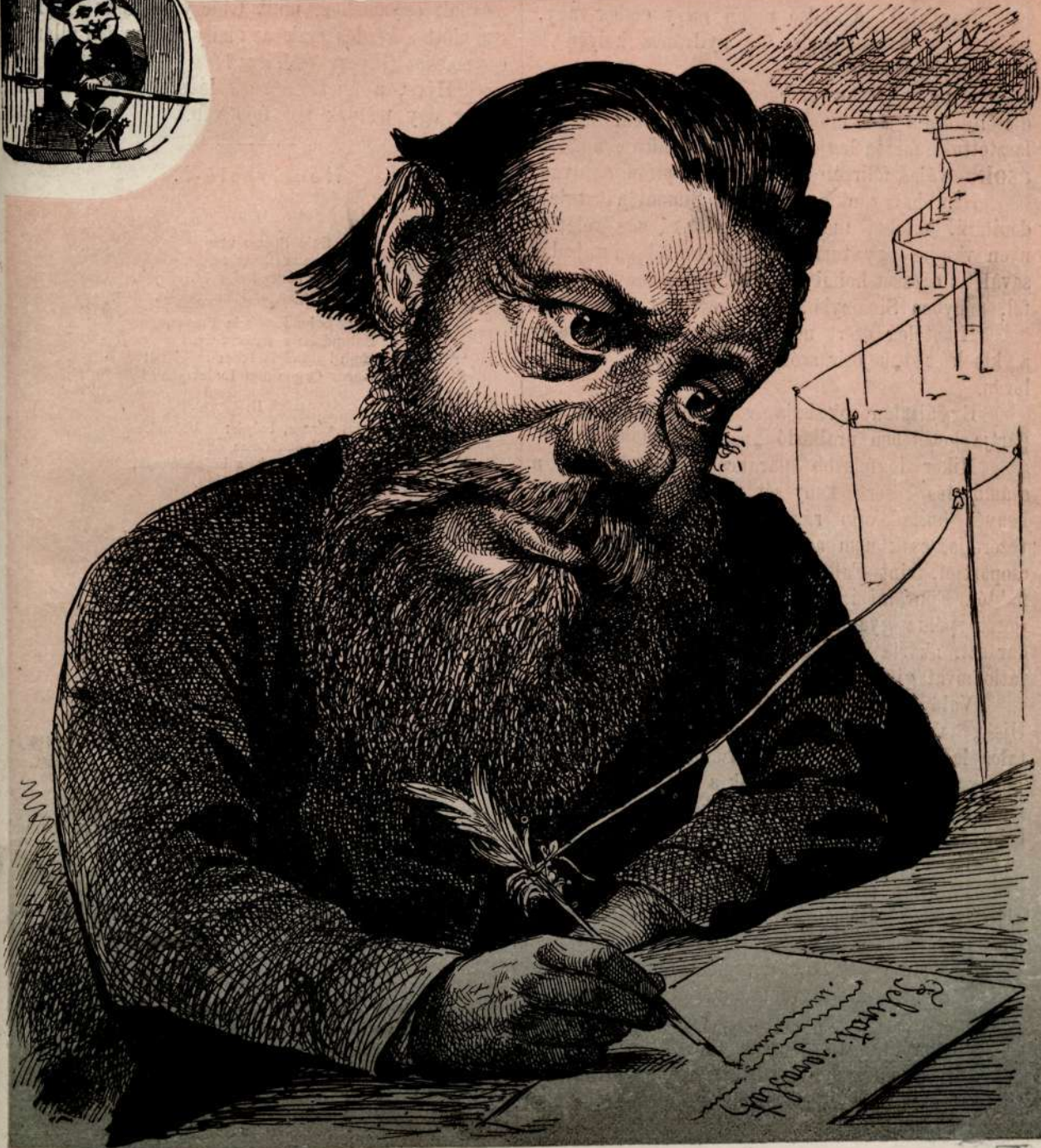
Egy szám ára 15 kr.

Pest, május 23-án

73. szám.

II. évfolyam 1869.

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utca 11. sz. a.

Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

Szerkesztői szállás: 2 sas-utca 24. sz.

HIRESEK ARCKÉPCSARNOKA.

Simonyi Ernő.

Okos ember, mert szélsőbaloldali.

Ez paradoxon, melynek kulcsa azon latin példaszóban rejlik: Inter vacas bos est abbas.

Magyarul: A szélső balon nagy ember vagy, ha irni és olvasni tudsz és nyilvános helyen le nem sanyizod magadat.

E nagy férfit arcképesarnokunkban leendő dicsőítésére a sok kínálkozó alkalom közül azt választottuk, midőn legjelentékenyebb műve: a „48-asok“ válaszfelirati javaslata napirenden van.

Nem habozunk a feliratot Simonyinak tulajdonítani, jóllehet tudatlan rajzolóknak más véleményen van és egy turini vezérfőnál odarajzolásával az egészét holmi dictando pensumnak mutatja fel, melyben Simonyié csak — az orthografia.

Hihetőleg ezért nem írta alá Madarász, mint a kinek a „hejősrásról“ egészen más fogalma lévén.

Egyáltalán sok baja volt már hősünknek a pártja kebelében uralkodó „más fogalmakkal.“

Mikor legfelsőbb parancsból ott hagyta a száműzetés keserű kenyerét, hogy a száműzetési kenyér hulladékain rágódó elvtársakat itt benn vezérelje, csak nem annyira ijedt meg a rábizott csoporttól, mint Falstaff a maga verbuválta katonáktól. Epurálni igyekezett a gyülekezetet és azért ijesztő példa gyanánt először is Józsefet, a Madarászt, akarta mint bűnbakot kilökní a vidéki agitatio sivatagjába.

Vala tehát annyi bátorsága, mint a „Magyar Ujság“ ügynevezett felelős szerkesztője, azon hivatalos lap m. é. decz. 4-iki számában kijelenteni, „hogy Madarász József urnak a „M. U.“ szellemére (?), irányára (??) és politikájára (???) semmi befolyása nincs.“

Es mi történt?

Pár nap mulva néhány szélsőbali coryphaeus aláírásával körülbelől következő nyilatkozat jelent meg ugyancsak a „Magyar Ujság“-ban:

„A mi a „M. U.“ decz. 4-iki számában Józsefre, a Madarászra vonatkozólag megjelent, az nem igaz. Csiky, Patay stb. Végül: Imprimatur — a holnapi lapban kinyomassék. Csánády s. k.“

Mit csinálhatott a mi hősünk ilyen imperativussal szemben? Szerkesztője ugyan ő lett volna

a „M. U.“-nak, de a cautio nem az ő jószágára volt intabulálva; s mikor az ember hivatalos lapot szerkeszt, fel kell venni a hivatalos közleményeket, ha úgy találnak is szólni:

„E lap szerkesztője hazudik.“

Különbén Simonyi egyik vezére volna pártjának, valamint Irányi a másik. Oly viszonyban állanak egymáshoz, mint Ghiczy és Tisza s a laicus előtt a kérdés csak az: mily viszonyban állanak egymáshoz Ghiczy és Tisza?

Hjah, a fejtelenségnek legszebb symboluma, mikor egy testnek két feje van.

B. J.

Neue freie-k.

I.

Neue freie Presse után
Jött a neuer freier Stix,
S most a neuer freier Lloyd jön,
Horns Organ und Ludevighs.

Nagy bolond a freie Presse,
Bolondabb a freier Stix,
Hajh! minő is lehet majd hát
Horns Organ und Ludevighs?!

II.

Bécs városa, balpárt s bolond,
Hogy illenek össze ők? —
Bécsnek, balmak, s bolondoknak,
Van egy Neue freie-jök.

III.

„Freier Lloyd“ mig nem született,
Ludvigh vala hontalan,
Születése után meg majd
A Hon lesz Ludvighatán.
Többet vesz-e majd a Hon,
Mint Ludvigh nyer — nem tudom.

Törött bors.

Distinctio.

Áradozó ajakunk s tettünk bizonyítja be folyvást
— Ohhaza! hogy téged szeretünk, ha *gyűlöljük* is egymást.

Tisza.

Hagyjuk a kinzókat; mit mond a világ? szive borzad!
Hisz noha barbarok ők, ámde nem oly *kitűnök*.

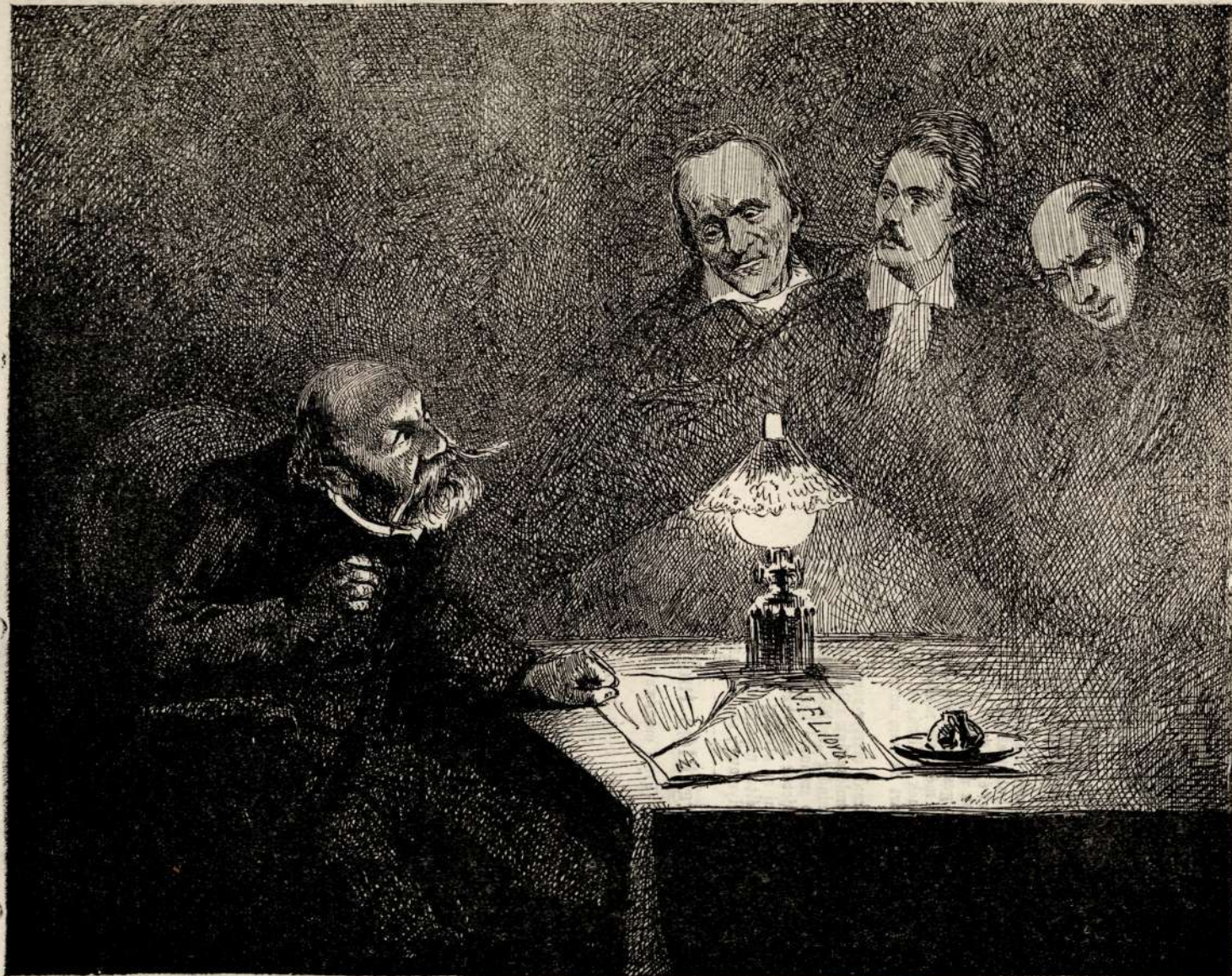
A sz. István társulatnál.

Háromszáz aranyat *kivet* ez díjúl, de nem annak,
A ki *genuinumot* ír, de — *katholikumot*.

Az egyetemenél.

Egy *pipaszár* Aradon levelet hajt, — ily csoda hajdan
Nem történt, mi dolog? lesz-e belőle dorong?
Vagy szent e pipaszár? vagy tán mely szitta, azon száj?
Ezt fejtsd meg kereken száz szivarért egyetem!

Thinbál.

Kazinczy F. Az isten ugyse — német ujságot ír. Ha azt tudta volna Ferencz császár, hogy egyik jelesebb utódom maga lép a germanisatorok közé, nem vettetett volna a Spielberg tömlőczébe.

Petőfi. Móríc, az istenért! mit művelsz?

Kölesey. Romlott szív és romlott elme. kit hazája hő szerelme szebb tettekre nem hívít

Május 21-én.

Budavár bevétele napján.

Meleg nap volt ma husz éve
A budai váron,
Dült a honvéd, mint a kéve,
Ha képézik nyáron.
Budát kereste a honvéd
S lelte — drága áron.
Honvédet ma hjába keres
Budavár immáron.

Ujak léptek ma nyomába
Az elhullottaknak —
S „Honvéd vagyok” — ezt kiáltva
Mentek a falaknak.
Am ők gesztenyét kaparva
Tüzet még sem raknak —
Ezredesnek beállának...
Káplárt ők nem adnak.

Budavárnak martyr-serge
Igy emlékszünk rólad, —
De ti mindig „szükkölködők”
Es te szónokló had:
Ne menjetek énekekkel
Bántni az alvókat —
Henyé éltet nem pótol ki
Se „Hymnus”, se „Szózat”.

Országgyűlési tudósítás.

(From our own.)

ELNÖK azt hiszi, hogy nem ártana belefogni a fölirati vitába, mert eddig úgy tapasztalta, hogy mentül korábban kezd meg valamit a képviselőház, annál — későbbben végzi. A képviselőház egy része azonban, tudomására jutván, hogy még csak nyolczvan szónok van előjegyezve, úgy vélekedett, hogy ily csekélységgel szemben ráér egyébre is; annál fogva

CIOTA üzent mindenk felett egy interpellációt a közlekedési miniszternek. Utána

MILETICS fogott hozzá. Az ő legjobb tudomása és meggyőződése szerint, Bosniában a bujtogatások és fegyvervásárlások csak titokban történnek, ennél fogva ehhez senkinek semmi köze. Az volna még a legszebb, ha a magyar kormány oly indiscret politikát űzne, melyből kitudódnának a Bosniában lappangó dolgok. Nem elég-e hogy az erdélyi rumunyokat nem engedik dáco-román törvény és határok közt és Bratiáno alkotmányos útján szabadon bujtogatni, még a bosnyákokat is szemmel merik kísérni? Ez az intervenció politikája. Kérdi a miniszerelnököt, ha valljon van-e tudomása arról, miszerint Bosnyákország határain a közös hadügyminiszer hadi kórházakat keresgél?

A MINISZTERELNÖKNEK van róla tudomása, és a dolog egészen úgy áll, a mint Miletics mondja; csakhogy nem a hadügy, hanem a közigazdaságügyminiszer keresgél és nem hadi-kórházakat, hanem contumaciális baromistállókat. Különben egészen úgy van a dolog, mint Miletics mondja.

Ezután a tót „Maticza” ügye került napirendre.

WENCKHEIM BÉLA báró belügyminiszer felelt Paulini tót hazafi — akarom mondani Tóth Vilmos in-

terpellációjára. Igaz ugyan, hogy a katonaságot a *Maticza* helyiségben helyezték el, csak hogy ez a helyiség nem a *Maticzáé*, hanem Turócz-Szent-Márton városáé. Szivesen elismeri a miniszter, hogy a katonaság fölösleges volt Turócz Szent-Mártonban, mert csak két embert vertek agyon, csak egy párt ütöttek Lázárrá, egy csecsemőt megették, nem számítva az áldozatul esett ablakokat, melyek különben is tót atyánkfianak számára estek.

PAULINI TÓTH VILMOS nincs megelégedve a válasszal, ha tekintetbe veszi, hogy több magyart is agyon és több ablakot is be lehetett volna még verni ad majus emolumentum *totius* nationis. Katonákat küldeni pedig a sanyargatott nép nyakára olyan dolog, mely Bach alatt sem történt meg. (Ellenmondás). Nekem azt tudnom kell, mert magam is huszárkodtam e szabadelvű államférfiu alatt. A miszegény Maticzánk! Az adó által végig sanyargatott szerencsétlen népnek verejtékes garasaiból 62,000 rubelkét birtunk csak összezsínálni, fölvettük a szállást és most *minket tótokat* akarnak onnan kipiszkálni? Ez, uraim, ellene van nem csak az igazságnak, hanem a *példaszónak* is. Egyébkint *dróton* fogok haza irni s a drótos válasz fogja megmondani: érdekeink összetört fazekát a belügyminiszer ur hogyan feldozza ki, hogy mi abban tovább főzhessük terveinket. Majd következzék

NÉMET BERCEZI. Ő bocsánatot kér, ha hosszabb lesz, mint a ház türelme futná, de ő az egész ministriumot pereputtyostúl akarja megsarczinálni; azonban igéri, hogy kifejezéseit ezuttal meg fogja válogatni. Természetes, hogy mi csak oly hosszuk nem lehetünk, mint Német Bercezi szakállának két szárnya, azért csak röviden írjuk ide, hogy miután minden egyes miniszernek földadta volna a leczkét külön, végül együttesen valamennyihez intézi azt a kérést, hogy meddig fogja még túrni a magas kormány, hogy egy olyan tizenhárompróbas vármegye, minő a tők-diunyét termesztő Heves, baloldali létére is kénytelen legyen túrni, hogy vannak választó-kerületei, melyek deákpárti képviselőt küldtek az országgyűlésre? Ezt ő nem nézheti közönbösen és orvoslást kér.

Az interpelláció kiadatik orvoslás végett a Lipótmezőre.

RÁDAY Lászlórol szomorodott szivvel jelenti a bizottság, hogy képviselői székéből kimult.

NYÁRI PÁL (szemeit behunyva, fölemelt hangon). Hozzátok szólok ezuttal szent-endrei választók. Ti vagytok a közvélemény, rátok hivatkozom. Ő az én egyetlen fiam, nevelésem, fiók énem, a vármegye reménye. Mit nekem ő hozzá képest az az eskü, melyet a bíráló bizottság itt, a ház színe előtt, fogadott. Én tudom, hogy én hiába esküdtem volna akármely esküt, én igazoltam volna őt eskü és nemeskü daczára. Szent-Endre választói! Im az igazság fölött behunyt szemmel kesergek apai fájdalommal! Ne sajnáljátok a fejeiteket; mentül inkább be fogjátok töretni, annál inkább lesz igazságotok az új választásoknál. Szent-Endrei választók! Ezuttal nem a tisztelt házhoz beszéltem, hanem hozzátok!

Ezer forint jutalom.

Nagy rendőrségi tragikomédia négy fölvonásban és egy megszökésben. Egy páholy ára 33,391 frt. 96 kr.

Első felvonás.

Az utczasarkokon következő falragasz olvasható:

1000 ft. Ezer forint. 1000 ft.

1000 ft. Egy Könitz Miksa nevű **1000 ft.** fiatal ember principalisától 33,391 frt. 96 krt. elikkasztván, tegnap megszökött. A becsületes megtaláló kéri azt a városházán deponálni és ezért a kitűzött

1000 ft. Ezer forintnyi 1000 ft. jutalmat átvenni.

1000 ft. Személyleírás. 1000 ft. Könitz Miksa szászországi születésű, körülbelül 20-50 éves, szőke, haja fekete, szakála bajsza sötétbarna, arczsine rendes, orra kiálló, szemei nappal nyitvák, testalkata megfelelő. Különös ismertető jelek: ballábján öt ujja van. Ruházata: fején kalap, lábán, cipő, nadrágja is volt.

1000 ft. Ezer forint. 1000 ft.

Második felvonás.

KÖNITZ (a városháztéren sétál.) Ugy hiszem, itt biztonságban vagyok. A rendőrség telegraphiroz Berlinbe, Londonba, Párisba, Árokszállásra, mindenüvé, csak a városháztérre nem. (Megáll egy falragasz előtt s elolvassa.)

Egy DRABANT (odajő és szintén olvas.) Nini, ki megy ott?

KÖNITZ. Hol?

DRABANT. A váczi-utca végén. Az a vöröshajú úr. Egészen megfelel e személyleírásnak.

KÖNITZ. Csakugyan igaza van. Vizsgáljuk meg. (Odasietnek és megvizsgálják.)

DRABANT. Mégsem ez, mert ennek a lábán csizma van, a fölrá gasz pedig cipőről beszél.

FÖNI RZ. No én megyek Könitzet keresni. Jó lesz az az 1000 forint is. Reményilem, még nem hagyta el Pestet.

DRABANT. Az a ; majd itt marad a maga kedvéért!

Harmadik felvonás.

(A lóvasúton.)

Egy BIZTOS (a pasaszérokhoz.) Ugyan kérem, uraim, vajjon nem hívják valamelyiköket Könitz Miksának?

KÖNITZ. Igenis, én vagyok az; mi tetszik?

BIZTOS. Ugy ön azonnal velem jő. Ön 33,391 frt. 96 krt. sikkasztott el.

KÖNITZ. Én? Mi jut az eszébe?

BIZTOS. Hisz maga mondja, hogy neve Könitz Miksa.

KÖNITZ. Ön csalódik; nevem König „g” betűvel, nem n Könitz.

BIZTOS. Ah, ugy ezerszer bocsánat, rosszul értettem. Nem is lehet az a gazember már Pesten. Telegraphiroztunk New-Yorkba és Buenos-Ayresbe, bizonyosan ott van már.

A KONDUKTOR. Kérem, tessék fizetni.

KÖNITZ (kivesz egy rengeteg pugyillárist.) Tud visszadni egy ezresből?

KONDUKTOR. Ezres? Dehogy tudok. Olyan nem fordul itt meg soha. Ön az első ember, a ki itt ezresekkel akar fizetni.

KÖNITZ. Ej, az kellemetlen, pedig 33 darab van nálam. Mit csináljunk most? Tán százast tud váltani? Abból is van három darabom.

KONDUKTOR. Sajnálom, de nem lehet.

KÖNITZ. Hát tizesből mégis csak visszaadhat, itt van 9 darab. Vagy várjon csak, most jut eszembe, hiszen 96 krajczárom is van; tessék, itt van 10 kr.

BIZTOS. Tehát önnél 33,390 frt. 96 kr. van. Látja, ennyi pénzzel nem jó járni, még ellophatják. Az a szőkevény Könitz is épen annyit vitt el magával. Most leshetjük.

Negyedik felvonás.

(A Margitsziget vendéglőjében.)

KÖNITZ. Kellner, einen frapprirten Champagner! (Fétre.) Az én princzipálisom is nagyon frappirozva lehetett, mikor hült helyét lelta a pénzének. — Vendéglős úr, rendeljen számomra kitűnő ebédet, mindent a legjavából! Kost's was's kost't. Man hat's, man kann's thun. (Kiveszi a tárczáját és a pénzt olvasgatja.)

VENDÉGLŐS. Azonnal, nagyságos uram. Sietek!... De mi az? Mit akar az a három rendőr e szigeten?

PESTI DRABANT. Vendéglős ur, azt halljuk, hogy Könitz a Margitszigeten van; nem látta valahol?

BUDAI DRABANT. Micsoda? Ha itt van is, de pesti drabant rá ne tegye kezét, mert főbe ütöm. A Margitsziget budai territorium, itt pesti drabant ne keressen semmit.

PESTMEGYEI HAJDU. Ohó, urak! Hátrább az agarakkal. Se pesti, se budai drabantnak nincs itt dolga. Itt én vagyok az ur, mert a sziget Pestmegye területe. Azon a két városnak semmi keresni valója.

PESTI DRABANT. Pest város tanácsa megbizta a főjegyző urat, hogy állítsa össze mindazon okmányokat...

BUDAI DRABANT. Mit nekem okmány! A sziget Budavárosé. Budaváros tanácsa már folyamodott a miniszteriumhoz...

MEGYEI HAJDU. Nem hallgat azzal a miniszteriummal? A mi miniszterünk Nyáry Pál ő nagysága. A megyei területen a miniszter nem parancsol. A megye megye, nem ország, hogy annak parancsolhasson. Ha az a Könitz itt van, én viszem el nem maguk.

PESTI DRABANT. Pestváros tanácsa már másodizben megbizta a városi főjegyző...

BUDAI DRABANT. Budaváros tanácsa....

PESTI DRABANT. Nem oda, Buda!

BUDAI DRABANT. Nem oda, Pest!

MEGYEI HAJDU. Nem oda, Budapest!

BUDAI)

DRABANTOK. Nem oda, megye!

PESTI)

MINDHÁRMAN (hajba kapnak.) Ejnye, ilyen olyan!... Hol a kardom?... Nesze, te budai svábbogár!...

Fogadd ezt, te pestis!... (Verekesznek.)

KÖNITZ (odalépvé.) Ugyan mit agyabugyálják itt egymást? Jöjjenek az asztalomhoz, igyunk ebből a jó borból. Én miattam kár hajba kapniok, mert engem meg nem foghatnak. Éljen a szabad és független Margitsziget!

Más idők más emberek.

*Regény, azaz olyan dolog, amiből mikor hozzáfog szerzője, még nem tudja fiú lesz-e vagy lány.
Magyarul gondolta, németül írta*

Maurizius von Jókay

Präsident und Gründer der ersten oppositionellen ungarisch-deutschen Roman-Bücher-Papier-Fabrik.

1-ső Fejezet.

Az a nagy ember aki volt . . .

Régen volt az . . . de hát mikor is . . . akkor még a fű se volt zöld, hanem olyan kéken virágzott, mint a ma született rózsza . . . nagyon régen! Mikor még a magyar szabadságot a kanczellária sarkányai őrizték, hogy az a tüzes rugott borju valamiképp meg ne bántsa hátulsó lábával az anyját: Austriát. Akkor volt ez . . .

Akkor élt ez az ember, akiről ez a fejezet írva van. Őreg volt már szegény feje, álla körül az ifjuság tavaszi pelyhe serkedezett, szemében az aggság megtört tüze bágyadozva pislogott, mint valami olajafogyott mécses — annak is a rosszsa. Ez aggastyán lehetett körülbelül 18—80 éves, s így a férfikor délen volt. . . .

De hisz más idők is voltak azok!

Akkor nem öregedtek oly hamar, mint ma. Mai napság a csecsemőn kezdődik a vénység.

Ki volt ez az öreg?

Neveztek vala pedigén őt tekintetes, nemes és nemzeti vitéz Dárdalaki Dárday Máté urannak és anyilyen családfája neki volt, olyat nem látott hetedhét megye.

Mint mondám Dárday Gergely ellenzéki ember volt a javából s ha a megyegyűléseken ő jelent meg a teremben, minden arcz a karzatokon feléje fordult s még a csecsemő is, kit az anyja oda czipelt föl magával azt mondá Ráday Károly látára: „ott jön Dárday Feri — lámcsak — nézze kend — az ott a Máday Pista!“ s az egész terem betelt a lelkes nép riadó zajától: éljen Vágay Bálint!

Aztán az öreg fölkel és beszélt. . . .

El is ítéltek érte, beadatta volt a fiskus az ő megyei diktióiért vagy 8 évre . . . akkor amikor Wesselényit . . . no meg másokat. . . .

Más idők voltak azok!

Szép idők, dicső idők, ti elmúltatok tán örökre. . . .

Hogy mi lett később ebből ami kedves celebritásunkból Kátay Antalból, azt megmondja a következő fejezet.

2-ik Fejezet.

Az a sarkirózsza.

Ott valahol — Grönlandon is túl, hol az éjféli jónapot kíván a reggelnek, hol a medve is bundában jár, a lehelet a torokba fagy és minden élő állat azon perczen elvész, mikor e halálos levegőt magába szivja — élt hosszú évekig néhány jámbor orosz alattvaló, kit a csár az ő végtelen kegyelmében oda küldött, hogy előbb lássák meg a paradicsomot nálánál is.

Azok a jó olaszok fényes életet folytattak putrijukban, reggel vadásztak, délben főztek, este ettek. Szarvast, gimet, ruczát, pástétomot, fricasséet találtak a lombos erdőn, halat a vízben, bort — meg — no boruk nem volt, de volt pálinkájuk.

Egy nap — verőfényes vasárnapi nap volt, s az archangeli toronyóra ütése pompásan áthallott — a parton álltak ami derék poroszaink.

Ekkor egyszerre mit kell látni? . . .

Egy kék medve — olyanfajta kék medve, anyilyen Braziliában ezerszámra található a patagoniai pusztákon — végig futott a vizen . . . nem is a vizen — a jégtáblákon. Egyikről a másikra ugrott, mint a szöcske, a kicsiről a nagyra, vékonyról a vastagra, szélesről keskenyre . . . és futott — előre. . . .

Utána a vadász. Tüzes lüngoló arcz, hasadó hajnal derűs homlokán, fürtökben lelógó haj vállán — azaz a fején, mosoly az arczán, nyugodt mosoly, derült mosoly, mintha mindaz ami itt történik játék volna, mintha gyerek is elvégezné mindezt,

mintha csak ünnepi munka volna, mintha mindez csak svix volna. . . .

Utána . . . a medve elől, hátul a vadász.

Egyszerre a medve hátrafordul s azt gondolja: Hm! ez okos ember, ez gyors ember, ezzel csinyán kell bánni, különben mint mással. De a vadász megértette a medve gondolatját s utána rohan.

Ekkor a medve a táblát, melyen utoljára állt lábával, irgalmatlanul meglökvén — úgy meglöki, hogy az rögtön elmerül s eztán egy hirtelen ugrással átcsap a harmadik táblára. Ő ezt tehetta, mert kék medve volt, a kék medvék pedig igen híres ugrók. Az ő ugrása kitett fél angol mérföldet.

Most a vadász s a medve közt roppant űr támadt . . . mit csináljon . . . a vizen át nem uszhatik mert megfagy, a levegőn át nem repülhet, mert nem madár.

De több volt — ember volt és magyar.

Mit csinált?

Fogott egy jégtáblát s azt a magáéhoz ragasztá. Oda-fagyott azonnal. Utána fogott egy másik jégtáblát s azt az utóbbihoz tartá. Oda-fagyott. Így hidja támadt.

A kék medve csak nézte és ámul-bámolt.

De most már nem volt jégtábla.

Mit tegyen?

Egyet gondolt. Mondtuk hogy oly hideg ország ez, hogy ember itt egy perczig sem élhet meg, ha nem regényhős. Erre alapítá barátunk tervét.

Lehelni kezdett — erősen, tüzesen — lehelni. Mikor a lehelet a levegőre jött — megfagyott, jéggé vált. Még jobban lehel. Jeget kapott. Összelehelte egy jégtáblát. Mert aztán olyan közel volt a zöld medvéhez, hogy tán 2—300 lépés válsztá el egymástól.

A medve csak nézte és bámulta. . . .

Ekkor a vadász puskáját a földhöz szegzi — egyet lök magán s — a tulpartra ér, ép a medve elé.

A medve nem mozdul.

Most is bámult. Mi a menkö lelhetette ezt a medvét? Rázza. Nem is pissen. Akkor látja, hogy ez a piros medve bámulatában megfagyott.

Kitönte, elvitte magával, elhozta Pestre s az ellenzéknek ajándékozta pártmedvének.

Minek is ne tette volna?

Ha Madarászéknak majmuk van — miért ne legyen nekünk medvének?

Párisi telegramm.

À Mrs Tisza, Simonyi et Miletics à Pest.

C'est l'adresse qui fait la maladresse, ou bien: c'est la maladresse qui fait l'adresse. Je vous gratouille.

CHAUVIN.

Szerény kérdés

a jogtudósokhoz:

**Ha igaz, hogy az idő pénz:
Hány évi elzáratást érdemel, ki annyit lop el ebből a portékából, mint Német Berezi az ő hevesmegyei interpellációjával?**

B. J.

Están bácsi követségi relatiója első havi működéséről:

Veni, vidi, bibi.

APRÓ HIREK.

© **Ismét két hét telt le, és P. Szathmáry Károly még sem tagja az akadémiának.**

○ **Azon hir** folytán, hogy Aradon egy pipaszár hajtani kezdett, *Están* bátyánk elhatározza, hogy a kellemest a hasznossal egyesítve, ezentúl csupa *szőlővesszőből* készített pipaszárait.

≡ **A szélsőbal feliratának** elkészítéséhez Henszlmann is közreműködött, a mennyiben az ő hajához mérték a hosszúságát. Tehát nem hiába tartja a példaszó: Hosszú a haja,

+ **P. Szathmáry Károly** kijelenti, hogy ő nem akar akademikus lenni, csak arra a percze, mely alatt „*Lukanusz*”-nak ítélné oda a díjt; drámaíró se vágyik lenni, csak arra az időre, mikor „*Lukanuszt*” fogadhatná el előadásra; intendans sem akarna lenni, csak addig, míg a „*Lukanuszt*” kiállithatja; s a „*Hazánk*” szerkesztője is csak addig marad, míg a lapvezérek nem olvassák el a lapot.

= **P. Szathmáry Károly** rendkívüli ülést kíván tartatni a czéltől, hogy magát mint képviselő teljes ülésben lephotografírozathassa.

÷ **A „Hazánk”** összes 700 előfizetője petitiót készül beadni az országgyűléshez, hogy vagy korlátoztassák a nyilvánosság, vagy engedessék meg P. Szathmáry Károlynak, hogy „országgyűlési leveleit” a házában mondhasa el, s ne legyen kénytelen azokat a házában elnyelni s a „Hazánk”-ban kiadni.

× **A „Magyar Ujság”** némely cikke folytán felmerült aggodalmakkal szemben Dr. Szabó Alajos kijelenti, hogy Tógyi Tityi egészségi állapotát megvizsgálván, azt tökéletes rendben találta. A „Magyar Ujságról” magáról nem áll jót.

△ **A „Hon”** előfizetői köszönetet szavaznak Jókainak a „Neuer freier Lloyd” alapításáért, nem azért mert Horn lesz a szerkesztője, hanem azért mert *Ludvigh* lesz főmunkatársa.

** **Jókai** azon ajánlatára, hogy válasszák meg a szegedi alvárosban Hornt, a lelkes szegedi elvtársak azt felelték, hogy „nem kell nekik zsidó.” — A „Neuer freier Lloyd”-hoz Horn által irt program első pasusa így szól: „Lapot alapítunk, első német lapját *azon pártnak, mely az országában és azon kívül a leghatározottabb haladást képviseli.*”

— **Nem hiába** mondta „Borsszem Jankó” már a múlt héten, hogy Jókai és Horn a Kállai kettőst járják. Ime, alig hogy kezdik a kettőst, már — *Kállay* lesz belőle. Hjah, ez a nemezis! Ha bukik Gáspár ellen Csengeri, miért ne bukják Kállay ellen Horn? *Szeged szeged.*

Madarász felirati javaslata. *)

Tisztelt ur!

Olvasván és vévén honfibánkodással Urasságod leirotytát azt hijjányosnak találván, ezen magyar országgyűlés következőkbe válaszol kormányi magoktartása, Urosságod miheztartás, a béke fentartás, nemzeti kitartás, az 1848-i törvények cikkelyeinek megtartás végett és mindenek miját, mint olvasható.

Mi nem akarunk reformokat és ujításokat nem kívánván, ohalytjuk hogy maradjon minden amint van, volt és lesz és legyen olyan mint van, volt és lesz mert azért

hogy ellenkezőt ohalytván a drága szent honhaza megelégedhetne és boldog lehetne mit kívánni sem nekem sem Irányinak sem semmiféle 48-as pártbélyinek joga; oka: nincs, lehetni — nem szabad! mivel hogy

nékünk kell a félket nem esmérő rend mert ha lévén félkezett rendetlenség nem lévén 48-as párt; e drágo honnemzetet semisem bolgathatya és bolondithatván, enélfogvást és máskülönb is maradjon minden ugy ahogy volt, hogy lehessen mindég kormányhozi ellenszenvünkéből szent dühnél fogvást interpellálni és népszerűségünket növelni kormány népszerűtlenítesse áltol, mert ez kenyérünk lévén,

de

a tiszta 48 ugysem lévén helyreálitvo adig, mig Irányi meg én ministerek nem leendünk, kérjük tehát tisztelt Urosságodat, hogy

tekintve
miserint

e

Ministerium meg nem engedte hogy, a 48-as párt a választások áltol többségre jusson — fentartolagos vád alá helyezés és elítéltetés mellett — min-denekelőtt

tekintve
hogy

e ministeriom deákpárti azt elbocsájtani sziveskedjen és tesszen minket ministerekké kinevezni, egyéb-iránt ne terheltessen hinni igaz barátságunkbo

Madarász és társai.

Bizalmas felirat.

A Terézvárosban következő felirat körözötték Jókai Mór számára.

T. képviselő uraság!

Ha a szegedi baloldalnak nem kell *egy* zsidó, miért kellett a baloldalnak a terézvárosi *ezer* zsidó?

Felelet nem kéretik, hanem adatik a jövő választáskor.

Sokan, a kik többen lesznek.

*) Miután Madarász ur, sem Tisza, sem Simonyi, sem Miletics felirati javaslatával nincs megelégedve, maga szerkesztett egyet s azt kedvenc leibjournaljában, a „Borsszem Jankóban” őhajtja kinyomatni, mely kívánságának ezennel eleget teszünk. Szerk.

A ZUGLIGETBEN

(Ünnepnapok karczolatok.)

„Melegen süt a nap az égről. A „disznófő“ melletti réten az öreg cserfák árnyában vidám fővárosi emberek hűselnek. Messziről a Duna ezüst szalagja kigyózik keresztül a testvér fővároson, melyet a lánczvidék drágaköves jeggyűrűje kapcsol egymáshoz. A dagadó fűben jóllakott öreg urak pislogó szemmel emésztének. Amott a boldog fiatalság farkasbarányoz, emitt meg a szelíd kucséber kosarából cilinderes bakák meg csákós polgárok olympusi kaczagás közt nyerik a fügekoszorút. A vélocipéde — francziául veleczipeld — sem maradhat már el. Az élénk nyugalom és vesztég mozgás idylli képét nyeri a nyájas olvasó.“

(A „Századunk“ vasárnapi tárczáiból.)

A zsámboki cigánypurdé
A fasorban eléd áll,
Csak a hátát mutogatja
Keservesen muzsikál.
Se kalapja, se csizmája
Azért füstös a pofája.

(Zugligeti magyar gőstanczl.)

Ludas Matyi az én nevem
Az is maradok.
Szemet színű a stélusom,
Démakra vagyok.
Hopp esküdtszék, ebanyád!
Elitétlél, mit sem árt —
Mégis vigadok.

A „kegyelet fillériből“
Borval jóllakok.
Bolond a nép, attól még én
Többet is kapok.
Uezu drabant! ne cigány!
Üssön beléd a kormány —
Mégis vigadok.

„Sokszor nem is szükséges, hogy az ember az
arczokat megvizsgálja, ha kor és minőség iránt
óhajtunk felvilágosítást nyerni. Ex parte totum —
partról az egészet.“

(Quintilianus.)

Derüre boru.

— Édes Emma, bár mily
vihár érje szerelmünket...

— Thyü! fene terem-
tette! Csontig áztam!

„A corynthusi oszlop egy bozótban lelt virág-
kosárnak műeredménye. A három kupolás kioszkok
eszméje valószínűleg akkor villant meg az ókor
indus építészeiben, midőn először láttak esernyő alatt
ázó, plaidbe buvó budapestieket a zugligetben.“

(Hevesi L. a „P. Lloyd“ aesthetikusa.)

„A mult hetek aggasztó szárazsága után jótékony csapadékok bocsátkoztak le a szomjas földekre. Nem csak a rétek zöldültek ki, nem csak az elfagyott lombok tövében keletkezett új hajtás — hanem Aradon kihajtott a dohányzók kedvenc fája, a pipaszár is, és a zugligeti vasut mentében az esernyők gombái, az éhes társaság éhes lovainak legkedvesebb takarmánya.“

(A „Hon“ nemzetgazdája.)